

LBRIS

We know
books

© 2024 Cristina Nemerovschi

© 2024 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Adobe | Kaponia Aliaksei

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSCHI, CRISTINA

Păpușile / Cristina Nemerovschi. – Ed. a 2-a. – București :

Editura Herg Benet, 2021

ISBN 978-606-763-284-2

821.135.1

Tipărit în România

CRISTINA NEMEROVSCHI

PĂPUȘILE

Ediție revăzută și adăugită

EDITURA
HERG BENET

2024

La ce mai e bună iubirea, dacă ea nu poate salva pe nimeni de la moarte?

Pe când aveam trei sau patru ani, mama pictase o serie de tablouri în care apăreau repetitiv două siluete: un bărbat și o femeie – bărbatul îmbrăcat în alb, blond, zâmbitor, strălucind în soare; în partea opusă, femeia, în negru din creștet până-n tălpi, cu o glugă pe cap, care îți cam dădea fiori, cu ochii scăpărând a ură și furie. Între cele două siluete se dădea o luptă în care erau puse toate forțele.

Și bărbatul câștiga, în cele din urmă.

Albul.

Lumina.

Am întrebat-o când am mai crescut despre ce era vorba, și mi-a spus: Dora, despre iubire și moarte. Sunt singurele chestii care merită pictate, mai adăugase Eva. Singurele pe care merită să le simți și despre care să le vorbești altora.

Da, în cărți, în tablouri, în piese de teatru, în filme,

În balade rock apar de multe ori așa cum le văzuse și mama: iubirea și moartea, speranța și sfârșirea, lumina împotriva întunericului, totul în luptă cu nimicul.

Și, în multe din ele, iubirea câștigă în fața morții.

Dar e doar o speranță, un scârbos și mincinos wishful thinking. Cu totul și cu totul greșit, fals.

Cel puțin, la noi nu a fost așa.

Și crești cu ideea greșită că iubirea poate apăra ființele și obiectele pe care le adori, că le poate îmbrăca într-o piele nouă, impenetrabilă, invincibilă, perfectă, prin care nimic rău nu poate trece. De fiecare dată când le privești, în mintea ta nu poate încăpea gândul că până și lor li s-ar putea întâmpla ceva atât de rău cum ar fi să dispară pentru totdeauna din lumea în care ești tu. Pentru că le iubești. Și, când ești un pic mai mare, apoi, îți spui că doar asta poate fi rostul iubirii, să-i salveze pe cei pe care-i iubești de la moarte, de la dispariție, de la nimicul înfiorător pe care mintea ta de om îndrăgostit cu tot ce are nu-l poate concepe.

Până într-o zi, când adevărul te lovește brutal în piept și-ți oprește respirația: nu, și oamenii pe care-i iubești pot muri, orice ai face tu. Și, când e să devină și ei nimic, iubirea ta nu poate face nici un căcat pentru ei. E neputincioasă, nulă; iubirea nu le oferă un bilet care să-i țină aici, cu tine.

De ce mai iubim, dacă nu putem salva acea ființă care ne face să respirăm, care ne inventează un sens, care

e toată fericirea noastră? De ce până și o iubire imensă, irepetabilă, incomparabilă, se pleacă în fața morții ca un câine speriat? Se așază cu fundul pe etichetele din spate și schelălăie trist. De ce nu poate sta acolo, cu toate patru picioarele bine înfipite în pământ, să refuze să cedeze chiar și un milimetru, să nu facă înapoi nici măcar un pas, nici o jumătate de pas? De ce să mai iubim, dacă timpul nostru împreună este finit, marcat de la început cu o dată de expirare?

Și dacă nu îi poate salva de la moarte, cu ce îi ajută dragostea noastră? La ce le folosește? Le oferă clipe mai intense? Dar asta e doar prezentul, cât înseamnă el? Prezentul e atât de fragil încât, într-un fel, el nici nu există. E doar o clipă, suspendată între trecut și viitor. În plus, iubirea nu înseamnă doar acel moment intens, plin, complet, ci înseamnă și griji, suferință, îndoială. Tot ceea ce primește o ființă iubită plătește înapoi cu durere. Cu neliniște. Nimic nu e gratis. Iubirea, orice ar spune poveștile romantice și naive, nu le poate ține aici, cu noi, pentru totdeauna, nici măcar până simțim că ne-am umplut de ele, că am luat din esența lor tot ce aveam nevoie pentru a merge mai departe. Atunci, ce mai poate însemna o iubire, dacă ea se poate sparge în orice clipă în mii de cioburi, ca o cană pe care o scapi din mână pe gresia rece și dură?

Poate că, până la urmă, iubirea e doar un accesoriu. Poate că ne folosește doar nouă, celor care iubim, să ne

împodobim cu sentimentele noastre, cu suferința, cu extazul, dar pentru ei chiar nu înseamnă nimic.

Cu ce s-a schimbat viața Lunei pentru că am iubit-o eu atât de mult?

Și, mai rău de atât: dacă n-aș fi intrat eu în viața Lunei într-o noapte de primăvară, ea ar mai fi fost acum aici?

Fără să mă fi cunoscut pe mine, lumea ar mai avea-o încă pe Luna, s-ar mai învărti încă în jurul zeiței mele cu părul roșu ca focul într-un amurg de iarnă?

Când răspunsul la întrebarea asta este da, îmi vine să mă urc pe cel mai înalt bloc din București, să-mi smulg pletele blonde și să urlu la lună până leșin, până nu mă mai trezesc.

De trei săptămâni jumate, întrebările astea îmiucid, încet, creierul. Îl frig, îl întorc pe toate părțile, așa cum întorci o bucată de carne pe grătar. Și simt cum întrebările astea mă fărâmițează, tot încet. Migălos, tenace, fără să dea greș. Dora aia care a fost iubita Lunei s-a pierdut pentru totdeauna. În durere, furie, tristețe, neputință. Îmi pierd mintea, pierd ușor tot ce am fost eu și tot ce a iubit ea. Dar aproape că nici nu-mi mai pasă.

Nu mai am pentru cine să fiu Dora.

Nu e nimic că mă desfac în bucăți și mă împrăștiu în aer, în apă, în oameni. E ok.

Oricum, nimic nu va mai fi la fel ca înainte.

Niciodată.

M-a luat pe neașteptate. Totul. Nu mi-a trecut vreodată prin cap că aș putea cândva să o pierd așa, și mai ales definitiv. Coșmarurile în care Luna nu mai era cu mine veneau dintr-o cu totul altă direcție: erau strânse acolo temerile mele că ea m-ar putea părăsi pentru altcineva, că ar putea să nu mă mai iubească la fel într-o zi oarecare, că și-ar dori să plece pe neașteptate din România, că s-ar trezi într-o dimineață și și-ar da seama că nu mai vrea să aibă o relație cu o femeie, că dragostea noastră e prea sofisticată și e prea obositor să lupți pentru ea... Niciodată, niciodată, în coșmarurile mele nu se insinuase posibilitatea ca iubirea mea cu părul roșu să dispară de tot din lumea noastră.

Mi-au trebuit trei săptămâni până să reușesc să înțeleg că a fost adevărat, că Luna, Luna mea...

Și în astea trei săptămâni și jumătate, atât am reușit să fac: să înțeleg. Să-mi derulez de sute de ori în minte momentul ăla care a spart lumea mea într-o infinitate de fărâmițe, pe care nu le voi putea aduna niciodată, și, de fapt, nici n-aș avea de ce, acum când ea nu mai e. Să revăd totul și să pricep că a fost real. Că n-a fost o viziune a nebuniei mele.

Am înțeles, dar nu am acceptat. Asta e altceva. Cum să accept că n-o voi mai vedea niciodată, că n-o voi mai ține în brațe, că nu voi mai râde cu ea? Că n-o s-o

mai găsesc niciodată în casa noastră din copac? În nicio seară, în nicio lună, nici când voi fi tristă, nici când voi avea o veste pe care s-o împart cu ea, nici când voi alerga cu o sticlă de vin roșu în mână, că ea nu va fi acolo, pe „terasă“, și nu va râde cu sunetul soarelui care răsare din mare într-o dimineață caldă de iulie?

Sașa s-a urcat cu etichete din față pe genunchii mei și mă latră ca atunci când are chef de joacă. Pentru ea a fost mai ușor să se resemneze cu dispariția Lunei. Începuse să mă iubească și pe mine aproape la fel cum o iubea pe Luna ei, chiar dacă până și ea, un câine, remarcase cât de diferite eram noi două, în absolut toate aspectele.

Îi pun apă rece în vasul ei gri. Lipăie fericită. E un miez blând de septembrie, încă atât de cald. Lunei i-ar fi plăcut tare mult acum la mare. Sau pe munte, cu câni de inox atârinate de rucsac, cu picioarele arse de soare în pantaloni scurți și în bocanci care ne fac bășici pe gleznă, cu părul desfăcut și încurcat de vânt, care nu se mai poate descurca pe urmă decât cu foarte mult balsam. Sau la vreun fest, cu multă bere și muzică zgomotoasă. În locuri unde să cunoaștem oameni noi și țărăniți. În paturi străine, la pensiuni pe care le vizităm pentru prima oară, sub ochii mirați ai proprietarilor care ne văd seara sărutându-ne ore în șir pe balcon, în lumina lunii. În trenuri care scârțâie din toate încheieturile și par să

se rupă în două și să nu mai ajungă niciodată la destinație. În săli de teatru, de cinematografe, în parcuri, pe poduri, la mese din terase uitate, la bere, la cafea, la votcă, în magazine, la cumpărături, împingând același cărucior, încercând să pășim în același ritm, cu picioarele perfect sincronizate, sau luându-ne la întrecere până la casă. Plimbând-o pe Sașa și răsând de proștii disperați să intre cumva în vorbă cu două gagică care se țin de mână și se sărută. Sus, în copac, reparând pentru a mia oară podeaua lui Mădă. Pe motorul împrumutat de Luna de la vreun amic de-al ei cu beneficii, ținându-mă strâns de corpul ei fierbinte, căruia îi cunosc fiecare fir de păr, fiecare aluniță, toate moliciunile, toate durițările, toate acele mici locuri puțin aspre, pe care întindeam lapte de corp seara. Și, apoi, instantanee ale unor clipe împreună care acum nu vor mai veni niciodată înapoi. Eu, fotografiind-o pe Luna. Luna în Cișmigiu. Luna în Expirat. Luna la o bodegă de cartier, printre bețivi. Luna la Stuf, în Vamă. Luna ținând-o în brațe pe Sașa. Luna arătându-mi devil's horns și scoțând limba. Luna îmbrăcată rock. Luna în țoale punk. Luna hippie. Luna nereușind să arate ca o pițipoancă în roz și portocaliu. Luna cu batic. Luna cu pălărie. Luna cu căciulă cu urechi mari. Luna dormind. Luna făcând duș.

Am mai fi putut face atât de multe lucruri împreună.

Ne-am mai fi putut iubi atât de mult.

Acum n-o să mai ajung niciodată să întâlnesc și să

privesc în ochi iubirea noastră matură, apoi bătrână. Pot doar să îmi imaginez cum ar fi fost. N-o să mai pot trăi niciodată momentul în care iubirea noastră oboșește puțin și devine mai calmă, mai reținută, mai liniștită, dar fără să scadă nici măcar cu un gram. N-o să știu cum e să o privesc pe Luna și să nu-i mai doresc cu disperare corpul, ci doar să fiu groaznic de fericită și mândră că este a mea. Să ne ținem de mână, să bem ceai pentru pietrele de la rinichi și să plănuim vacanțe în stațiuni cu climă caldă, care să ne facă bine la reumatism. Să zâmbesc superior și calm când Luna va flirta cu vreun puștan care ar putea să ne fie nepot, pentru că am să știu că ea este a mea pentru totdeauna, numai a mea, până la final, până dincolo de moarte. Că pe cerul nostru nu mai poate apărea de-acum vreun nor. Să ne compunem împreună scrisori în care să mărturisim tot ce am însemnat una pentru cealaltă, și să le încuiem într-o casetă de bijuterii, din care să le scoatem atunci când una din noi va trece dincolo, și să citim scrisoarea la petrecerea de după înmormântare, în timp ce ne cherschelim bine de tot.

Oamenii vorbesc mai mult despre cât de tragic e să moară cineva care n-a apucat să trăiască din plin viața. Eu și Luna am trăit-o, ne-am aruncat în miezul ei ca-ntr-un râu rece, vara. Am țipat și ne-am apucat de mâini, când ne-am dat seama că e mult mai rece decât ne imaginasem noi. Și totuși, deși am trăit atât

de multe, asta nu mă consolează câtuși de puțin. Da, poate că ar fi fost trist ca Luna să fi fost o femeie ștearsă și timidă, plină de frici, preocupată de ceea ce cred alții despre ea, așa cum sunt restul oamenilor, și să nu fi apucat deloc să trăiască, așa cum fac oamenii de obicei. Dar eu cred că, tocmai pentru că Luna a fost Luna, atât de diferită de orice altă ființă care a trecut vreodată prin lume, atât de neînlocuibilă, tocmai de asta e cu mult mai greu de acceptat. Nu văd lumea fără Luna, pentru că Luna era sufletul lumii, era ceea ce făcea lumea să fie vie și să merite.

Poate că n-am fost tot ce-ar fi trebuit să fiu pentru ea, poate că n-am meritat să mă iubească pe mine. În final, eu am fost tot ce i-a rămas, și asta mi se pare nedrept. Luna a îndepărtat mulți oameni care ar fi putut s-o iubească mai mult, doar pentru a fi cu mine. Am fost atât de puțin. Gândul ăsta mă sfâșie ca un cuțit electric care-mi trece prin corp din creștet până în vârful degetelor de la picioare.

Și mai e ceva, ceva teribil de tot, despre care deocamdată nici nu pot să vorbesc. Este teama că exact pe aceia pe care îi iubim cu tot ce suntem, tocmai pe aceia suntem în pericol să îi ucidem. Pentru că ne pasă prea mult, pentru că inima noastră e plină de ei, și atunci suntem cel mai vulnerabili cu putință. Atunci facem greșeli.

Am citit cândva într-o carte așa, aproximativ: „să

mori probabil că e greu, dar nu cred că se compară cu a fi lăsat în urmă“. Uneori, cred și eu la fel. Alteori, nu. Mi se pare un egoism deplasat să compari durerea cuiva care moare cu durerea cuiva care știe că va avea de trecut cea mai grea încercare: să trăiască fără cel care moare. Dar totuși să trăiască. Sunt diferite. Moartea înspăimântă, oricum ar veni ea, atunci când are scris pe ea numele tău. Cred că este cumplit de greu să mori – pe lângă că știi că nu vei mai fi nimic, și tu, cel ce mori, te gândești la oamenii tăi pe care-i lași în urmă. Și tu suferi pentru ei, chiar dacă un timp mai scurt, așa cum vor suferi și ei pentru că nu te vor mai avea. Probabil că durerea celui care moare, chiar dacă mai scurtă, este mai intensă, mai teribilă. El știe că nu va mai rămâne cu nimic după asta. Tu, cel lăsat în urmă, vei avea măcar amintirile.

Știu că, în cele câteva minute pe care le-a mai avut după ce s-a întâmplat totul, Luna a suferit pentru că pleca. Mi-am dat seama prea târziu că încerca să-mi spună ceva, dar eram înnebunită de durere și nu am putut face nimic în momentele alea. Era ca și cum mă pregăteam să plec și eu, odată cu ea. A suferit și Luna, așa cum sufăr eu acum, pentru că a înțeles că nu mă va mai putea îmbrățișa niciodată, nu-mi va mai putea privi chipul niciodată, nu-mi va mai auzi râsul, nu mă va mai vedea niciodată îmbătrânind.

Cei care pleacă nu-s egoiști. Cei care pleacă suferă și ei.

Nu pot compara durerea mea cu durerea ei, nu cu adevărat, și poate că nici nu trebuie. Dar știu că așa da orice să șterg frica ei din clipele alea. Teama ei că mă părăsește atât de brutal. Aș vrea să iau frica Lunei, de dinainte de moarte, și s-o simt eu, iar și iar și iar.

Încă nu pot accepta că moartea poate intra cu atâta nerușinare în lumea ta, fără să-ți dea un avertisment înainte, și îți poate distruge tot ce ai.

În timp ce-o privesc pe Sașa, despre care Luna obișnuia să spună că este „a doua cea mai iubită ființă din viața mea“, primul și cel mai râvnit loc fiind ocupat de mine, îmi dau seama că acum nu mi-a mai rămas nimic de făcut în afară de a încerca să spun povestea noastră, de la început. Așa cum a fost totul.

De ce? Păi, sigur, nu ca să mă doară mai puțin. Mai degrabă, ca să mă doară mai mult. Pentru că doar rupându-mi mintea și inima, înșirându-mi amintirile ca pe niște mărgelile pe ață, poate doar așa o să încep să mă vindec. Nu să uit, nu să accept, nu să iert ceva, ci doar să știu că am făcut și acest ultim lucru pentru ea.

Pentru Luna.

Cum se spune, durerea purifică, arde. Probabil e timpul să testez și eu dacă e adevărat.

Am fost Dora și am fost fericită. Am fost Dora, pentru că m-a iubit Luna. Viața mea a avut sens timp de trei ani și un pic. Acum nu mai sunt Dora, nu mai

sunt o femeie, ci o inimă care se luptă să mai bată, deși jumătate din ea s-a făcut praf, un corp care se dezintegrează și se împrăștie în zare, ca penele cenușii de păsări moarte în pragul iernii.

Povestea. Iat-o.

PARTEA ÎNTÂI: IUBIREA

1.

„Cum ajunge tam-nesam lesbiană o tipă normală de optispe ani, Dora?! O tipă mișto, frumoasă și inteligentă, care ar putea avea orice și pe oricine și-ar dori pe lumea asta? Una pe care o și mai iubesc alții, oameni normali, întregi la cap, nu... În fine. Cum dracu' ajunge lesbiană o tipă ca tine?!“ , mă întrebases iritat și pe un ton cât se poate de agresiv Claudiu în dimineața zilei de vară de dinaintea ăleia care avea să-mi arunce în aer viața.

Ziua în care s-a luminat orbitor cerul, în loc să se întunece, cum se zicea că ar trebui să se întâmple în situații din astea.

Luna trecută.

Pe când încă mai credeam în lumi blânde, în fericierea găsită cu greu și acceptată, în învelișuri pe care le cunoști atât de bine, în mintea care poate domina și

ordona lucrurile. Un timp care acum e în trecutul meu. Timpul în care am fost Dora.

Mda. Sună ca povestea altcuiva. La naiba, trebuie să găsec tonul, altfel nu o s-o pot duce până la capăt.

Aproape mijlocul lui august. Era 12 august.

O dimineață fierbinte și înăbușitoare de vară, în ciuda asfaltului udat în forță și cu încăpățânare, cu un furtun verde, de către patronul barului la terasa căruia beam împreună cu Claudiu o cafea fără zahăr și fără lapte. O cafea care clar n-ar fi fost pe placul Lunei, fiindcă ea adora laptele. Cafelele ei erau mai degrabă albicioase, un crem fin, deschis, ce îmi amintea de culoarea sânilor ei la începutul lunii mai, pe când făceam pentru prima dată plajă în verile pe care le-am prins împreună.

Firește, în dimineața aia de 12 august nu aveam idee ce urma să se întâmple. Și chiar dacă, să zicem, prin absurd aș fi avut un vis în care să văd efectiv toate lucrurile ce aveau să vină, mi-aș fi spus că așa ceva oricum nu are cum să fie real. Eu nu trăiam în genul ăsta de lume, în lumea în care exista moarte la orice colț, violență, sânge, uitare. Eu trăiam într-o lume cu iubire, cu agitație, oameni, muzică, profi duși cu pluta, hai-să-mai-facem-un-clip, ce-mai-compunem-ai-deja-linia-melodică, examene, cursuri, ținute de scenă, concerte cu poate mai puțin public decât mi-aș fi dorit, dar mai mult decât la alte formații pop rock, cu haine colorate și trendy, coafuri excentrice, prieteni trăsniți, un tată grijuliu și posesiv,

telefoane mobile, laptop, tabletă, 5.000 de prieteni pe Facebook și 9.300 de followeri, o mamă vitregă haiosă și înțelegătoare, o iubită care era cea mai frumoasă și mai sexy femeie din lume. Ar fi fost doar un vis imbecil, cel mult un semn că ar trebui să mă gândesc să duc o viață mai ordonată, cu ceva mai puțin alcool și cu cât mai puține din porcăriile pe care Luna le aducea „acasă”: prafuri, țigări ciudate, amestecuri de ierburi care trebuiau mestecate și care își făceau rapid efectul.

Întrebarea lui Claudiu mă enervase, parțial. Nu așa cum ar fi enervat-o aceeași întrebare pe Luna, care i-ar fi răspuns fără să stea pe gânduri: „Cât de prost ești, coite, e un mister pentru rasa umană cum căcat ai reușit tu să supraviețuiești până la o vârstă adultă”, ci într-un mod mai intim, mai profund, ca și cum întrebarea lui ar fi fost un șarpe care acum își făcea loc cu dinții prin carnea piciorului meu, sfâșiind și usturând. Poate că explicația era simplă – îl știam pe Claudiu încă din școala generală, în timp ce Luna abia îl cunoscuse de trei ani, de când mă avea și pe mine. Ea nu dădea doi bani pe dilemele lui, pe gândurile mediocre și banale care îi străbăteau capul cu păr roșcovan, puțin cam mare pentru corpul lui mai degrabă pipernicit. Claudiu, de fapt, era un personaj plin de prejudecăți, foarte atent altfel la tot ce se petrecea în jurul lui, dar care, din toate întâmplările, reținea doar formele, incapabil să pătrundă dincolo de pojghița sub care se aflau ascunse înțeleșurile.

De fapt, felul în care noi două reacționam la lucrurile enervante din jur era un exemplu foarte bun pentru cât de diferite eram în aparență. Luna tuna și fulgera, jignea fără să stea pe gânduri, îl rănea cu bună știință pe cel care se băga aiurea în seamă, și apoi râdea. Eu îmi temperam emoțiile, le adunam în interior, le analizam când aveam timp și mă lăsam afectată de ele pe o perioadă mai lungă.

Mai aveam și alt motiv pentru care îi permiteam lui Claudiu să-mi pună genul ăsta de întrebări, să intre murdar pe bocanci în viețile noastre, a mea și a Lunei. Claudiu era de foarte mulți ani îndrăgostit de mine. Asta mă făcea să mă simt vinovată. Aproape de când îl știam, mă simțisem vinovată față de el. Grobian, direct și lipsit de nuanțe, îmi mărturisise că „ar vrea să fim împreună“ la numai câteva săptămâni după ce mă cunoscuse, deși eram o puștoaică pe atunci. Era al doilea om care îmi spusese că simte ceva pentru mine și căruia nu reușisem să-i răspund cu aceleași sentimente. Mai rău, Claudiu își construise viața în jurul meu: alesese să dea și el la UNATC, la Film, deși nu avea pic de talent, pic de fler, și de abia reușea să se târască prin școală; se mutase într-o garsonieră din cartierul meu, sperând că vom merge în fiecare zi împreună la facultă și la bibliotecă. Își cheltuise toate economiile pe un aparat de fotografiat scump, și mă însoțea peste tot ca să-mi facă poze, motivând că am nevoie de ele pentru site-ul personal,

pe care îmi urcam din timp în timp câte un single, dar de care mai degrabă uitam și îl lăsam neupdatat cu săptămânile. Cu toate astea, știa că e respins, că eu nu-i puteam da ce voia el, dar părea relativ împăcat cu asta, cel puțin când era treaz. Mă obosea teribil gândul că exista cineva, în imediata mea apropiere, pentru care eu eram motivul nefericirii. De foarte multe ori, Luna mă îndemnase „să-i fut un picior în bot“, pentru că, argumentase ea, „dacă faci un clasament al celor mai interesați 300 de oameni care pendulează în jurul nostru, Claumuugiu ăsta ar ieși pe locul 2.496“. Îi spunea Claumugiu din pricina asemănării pe care, spunea ea, o avea cu un bou vociferant și da, dacă era să fiu obiectivă, poziția cu numărul 2.496 în topul celor mai interesați oameni din jurul nostru era cea corectă în ce-l privea. Cu toate astea, eu nu eram Luna. Niciodată nu fusesem Luna. Pe ea, oamenii care o iubeau fără speranță o făceau să se simtă plină de energie. Pe mine, oamenii care mă iubeau și pe care nu-i puteam iubi la rândul meu mă făceau să mă simt secătuită de puteri. Eram mereu atentă să le ofer cel puțin the next best thing, care, de cele mai multe ori, era prietenia mea sinceră. Sau sexul.

Și, în ce-l privea pe Claudiu, Claumuugiu – cum îi spunea ea, Luna avea perfectă dreptate. Nu doar că întrebarea lui era impertinentă și arogantă, conținând acolo, nevăzut, pe fundal o tentativă de a-mi ține o predică despre cum ar trebui să-mi trăiesc eu viața, dar era